

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΠΕΡΣΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

Εἶπον ἡμέραν τινὰ εἰς τινὰ δερβίσην. «Ὁ τάδε σὲ ὕβρισε καὶ εἶπε πολλὰ ἐναντίον σου.» Ὁ δερβίσης ἀπήντησεν «Αὐτὸ εἶνε πολὺ ὀλίγον· εἶπέ του νὰ εἶπῃ περισσότερα. Ὅ,τι εἶπεν, εἶνε μικρὸν μέρος τῶν ἀπείρων ἐλαττωμάτων μου. Ὅ,τι μοὶ ἀπέδωκεν ἐξ ἀπλῆς ὑποθέσεως, γνωρίζω ὅτι ἔχω πραγματικῶς, συνῆψε μετ' ἐμοῦ ὁμοίαι σχέσεις μόλις κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος, πῶς εἶνε λοιπὸν δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ τὰ ἐλαττώματα τῶν ἐβδομήκοντα ἐτῶν μου; Οὐδεὶς, ἐκτὸς τοῦ Θεοῦ, γνωρίζει ἐν τῷ κόσμῳ κάλλιον ἐμοῦ τὰς ἐλλείψεις μου. Δὲν εἶδα ἄλλον ἄνθρωπον ἔχοντα καλλιτέραν ἰδέαν περὶ ἐμοῦ ἢ τὸν ὕβρισαντά με, ὅστις ἐνόμισεν ὅτι ἔχω μόνον αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα.

Ὅταν ὁ κακὸς σὲ ὕβριζῃ στρέψε πρὸς αὐτὸν τὰ νῦτα καὶ παραδέξου τὰς ὕβρεις.

*

Ἀφρικανὸς τις ἐπαίτης ἔλεγεν ἐν τινι συναθροίσει ἐν ἣ παρευρίσκοντο πολλοὶ πλούσιοι ἔμποροι. «ὦ πλούσιοι, ἐὰν εἶθε σεῖς φιλόανθρωποι καὶ ἡμεῖς ἐγκρατεῖς ἢ ἐπαίτεια ἤθελεν ἐξαλειφθῆ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.»

ὦ Ἐγκράτεια, πλούτισόν με διότι ὄλος ὁ χρυσοὺς καὶ ὄλος ὁ ἀργυροὺς τῆς γῆς δὲν δύνανται νὰ καταστήσωσι τὸν ἄνθρωπον πλουσιώτερον τοῦ ὅσον τὸν καθιστᾷ σὺ. Ἡ γωνία τῆς ὑπομονῆς ἐξελέχθη ὡς κατοικία ὑπὸ τοῦ Λόκμαν· ὅστις δὲν ἔχει ὑπομονὴν δὲν εἶνε ἄνθρωπος.

*

Ἐνθυμοῦμαι μίαν ἐσπέραν καθ' ἣν ἡ φίλη μου εἰσηλθὲν εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἀκουσίως ἀνεπήδησα ἀπὸ τοῦ καθίσματός μου μετὰ τὴν ταραχῆς, ὥστε ἡ λυχνία μου ἐσδέσθη διὰ τῆς χειρίδος τοῦ ἱματίου μου. Ἡ εἰκὼν ἐκείνης διὰ τῆς ἐμφάνισεως τῆς ὁποίας ἡ σκοτεινὴ νύξ ἐφωτίσθη ἐπέφανε μοὶ ὡς ἐν ὄνειρῳ. Ἐθαύμασα τὴν τέχνην μου καὶ εἶπον: «Πόθεν μοὶ ἦλθεν αὕτη ἡ εὐτυχία.»

Ἡ φίλη μου ἐκάθισε πλησίον μου καὶ ἤρχισε νὰ μ' ἐπιπλήττη λέγουσα: Διατί μόλις με εἶδες ἐσθυσες τὴν λυχνίαν μου, καὶ ἀπεκρίθην «ἐνόμισα ὅτι ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος.» Καὶ μερικοὶ σοφοὶ εἶπον ὡσαύτως.—Ἐὰν σκαιὸς ἄνθρωπος καθήσῃ ἔμπροσθεν τῆς λυχνίας, ἐγέρθητι καὶ ἐκδίωξον αὐτόν. Ἀλλ' ἐὰν ἐξ ἐναντίας ὁ νεοελθὼν ἔχη μείδιμα γλυκὺ ὡς ζάκχαριν καὶ χεῖλη ἀποστάζοντα μέλι, σβέσον τὴν λυχνίαν διότι εἶνε περιττή.

Σπάρτη, Ἰούλιος 1883.

(Μετάφρασις Δ. Γ. ΚΑΚΛΑΜΑΝΟΥ)

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Παγοδρόμοι. Ἡδὴ ἡ χιὼν καλύπτει τὰς βορείους χώρας καὶ ἡ προκειμένη εἰκὼν δίδει ἡμῖν ἰδέαν ἀνθρώπων παγοδρομούντων τῇ βοιωτικῇ πεδίλῳ ἐπὶ τούτῳ κατεσκευασμένων. Διὰ τῶν ὑποδημάτων τούτων, τῶν ἐκ εὐλοῦ κατεσκευασμένων καὶ ἐχόντων ἕξ ποδῶν μήκος καὶ τριῶν δακτύλων πλάτος, καὶ

δόντων πρὸς τὰ κάτω κοίλων, τρέχουσιν οἱ ἄνθρωποι μετὰ πολλῆς εὐκολίας καὶ μεγάλης ταχύτητος καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς καὶ ἐπὶ τῶν παγωμένων λιμνῶν καὶ ποταμῶν.

Οἱ παγοδρόμοι ἀναβαίνουν ὄρη καὶ καταβαίνουν μετὰ πολλῆς ἐπιτηδειότητος, καὶ διαπερῶσι πάγους εὐθραύστους ἐφ' ὧν δὲν δύναται νὰ πατήσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ περῶσιν ὀλισθαίνοντες μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτηδειότητος.

Ἰάπων Τοξότης. Πρὸ τίνος οἱ Ἰάπωνες μετεχειρίζοντο τόξα καὶ βέλη, δόρατα καὶ ξίφη· νῦν ἀντήλλαξαν πάντα ταῦτα πρὸς τὸ βελονωτὸν ὄπλον καὶ τινὰ ἄλλα ἄτινα κατασκευάζουσιν ἐν ἰδίῳ ἐργαστασίῳ ἰδρυθείσιν ἐν Ἰεδδῶ. Οἱ εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν ὀριζόμενοι παῖδες ὀφείλουσι νὰ μεταχειρίζωνται τὸ ξίφος ἐκ τῆς τρυφερωτέρας ἡλικίας των, ὁπόταν δὲ εἴσι τοσοῦτον νεαροί, ὥστε νὰ μὴ δύνωνται νὰ τὸ φέρωσιν αὐτοὶ εἰς συγγενῆς ἢ ὑπηρετῆς τοὺς συνοδεύει ἐξερχόμενος καὶ κομίζων τοῦτο ἀντ' αὐτῶν.

Ὁ στρατὸς τῆς Ἰαπωνίας ἤδη ἐμιμήθη ἐν παντὶ τοὺς Εὐρωπαίους. Οἱ στρατιῶται φοροῦσι στενάς περισκελίδας, εὐρύν χιτῶνα, τελαμῶνα ἐπὶ τῶν ὤμων ἕξ οὗ ἀρτῶσι τὴν φυσιογιοθήκην καὶ τὴν λόγχην. Ἐν ταῖς ἡμέραις γυμνασίων ἔχουσι πέλους ἐκ χάρτου ἐπεστρωμένους διὰ λάκκης, ἀντὶ δὲ ὑποδημάτων, πέλματα δερμάτινα.

Ε Δ Γ Α Ρ Κ Υ Ι Ν Ε

Δὲν παρήλθον πολλὰ ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐξόχου τούτου ἀνδρὸς ὅστις μετὰ τὴν φιλοπατρίαν καὶ φιλολογικῆς ἐργασίας ὑπηρετήσεν τὴν Γαλλίαν. Γεννηθεὶς ἐν Βουρ τῇ 17 Φεβρουαρίου 1803 καὶ λαμπρὰ ποιησάμενος σπουδὰς ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γερμανίᾳ, νεώτατος ἤρξατο τοῦ συγγράφειν μετὰ τὴν γονιμότητος καὶ ἐπιτυχίας, ὥστε τὸ ὄνομά του καὶ τὴν φήμην του ὡς μεγάλου συγγραφέως ἢ ἱστορίας τῶν γραμμάτων θὰ διαφυλάξῃ διὰ τοὺς μεταγενεστέρους. Ὁ Κουινὲ ἔλαβε μέρος ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο κόσμων» ἐν ἣ ἐδημοσίευσεν ἀλληλοδιαδόχως διατριβὰς περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν θρησκειῶν, περὶ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς φιλοσοφίας, περὶ τῶν Γαλλικῶν ἐποποιῶν τοῦ 18 αἰῶνος, περὶ τῆς Γερμανίας, καὶ τῆς ἐπαναστάσεως, περὶ τῆς τέχνης ἐν Γερμανίᾳ καὶ τὸν Ahasverus, τὸ παράδοξον ἐκεῖνο ἔργον, ὅπερ ὕστερον ἐδημοσίευσεν ἰδιαίτερος καὶ εἶνε κατ' αὐτὸν τὸν γράψαντα «ἡ ἱστορία τοῦ κόσμου, τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ τέλος τῆς ἀμφιβολίας ἐν τῷ κόσμῳ». Τοῦ βιβλίου τούτου ἀπηγορεύθη ἡ κυκλοφορία ὑπὸ τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐλῆς.

Ἀλλ' ἐκτὸς τῶν ἔργων τούτων ὁ Κουινὲ συνέγραψε πληθὺν οπουδαιοτάτων διατριβῶν καὶ βιβλίων, τινὰ τῶν ὁποίων ἀριθμοῦσι πολλὰς ἐκδόσεις· τῷ 1839 ὁ Κουινὲ ἐγένετο καθηγητῆς ἐν τῇ Φιλοσοφικῇ σχολῇ τοῦ Λυών, τῷ δὲ 1842 ἔλαβεν ἐν τῷ Collège de France τὴν νεωστὶ συστάσαν ἔδραν περὶ τῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας τῆς Μεσημβρινῆς Εὐρώπης. Τῷ 1846 ἡ κυβέρνησις ἀπηγόρευσε τὰς ἐπαναστατικὰς ἀγορεύσεις του, τῷ 1847 ἐξελέγη ἐκ τοῦ νομοῦ αὐτοῦ ἀντιπρόσωπος ἐν τῇ Συντακτικῇ Συνελεύσει τῷ δὲ 1852 ἐξωσθεὶς ἐκ τῆς Γαλλίας κατέφυγε κατ' ἀρχὰς εἰς Βρυξέλλας ἐνθα ἐνυμφεύθη νέαν μολδαυὴν χήραν τὴν θυγατέρα τοῦ ποιητοῦ Ἀσσάκη καὶ